

Дожалѣ ѝ, на голѣмата прѣспа за Бездомната. Топлитѣ звънчета ѝ стѣгаха душата отъ мъжа. Тя се сгуши, потрепера и едри, бистри сълзи рукнаха изъ помръзналитѣ ѝ очи.

Цѣлъ день и цѣла нощъ, и много още дни и ноши плака голѣмата прѣспа за Бездомната. И потече мъничко поточе отъ сълзитѣ ѝ. Тогава саможивиятъ мъхъ си пуста едната ржка отъ срѣдъ скалата, дето се бѣше покачилъ отъ нѣмане шо да прави, сгърчи вежди и каза:

— Плаче и слабѣе. Каква бѣше, каква стана! Брей, че смѣшна! — и бързо се закатери нанагоре.

Щомъ тя плаче и слабѣе, азъ се смѣя, че и дебелѣя, — обади се една тънка та висока бука.

— И азъ, — разлюлѣ се до самъ нея и подви колѣне зелената трѣскотъ-трева.

— Ами пкъкъ азъ! — прихна отвисоко, чакъ отъ връхъ скалитѣ, жбатата сладка папратъ.

А голѣмата прѣспа все плачеше и плачеше. И потокътъ отъ сълзитѣ ѝ неспирно ручеше. Чакъ когато се отрони последнята бѣла сълза отъ очитѣ на голѣмата прѣспа, тя затвори очи и тихичко издѣхна. И падна последнята бѣла сълза върху черната, ровка прѣстъ и се преобрази на бѣло, снѣжно цвѣте. И цѣлия пжтъ, отдето бѣше миналъ потока отъ сълзитѣ на голѣмата прѣспа, се обниза съ бѣли, снѣжни цвѣтя.

Бѣли, снѣжни цвѣтя — кокичета, едри колкото всѣка сълза, изплакана отъ прѣспата на връхъ Балкана, когато си отиде Бездомната.

Симеонъ Андреевъ.

ШИВАЧЪТЪ НА НЕБЕТО.

ПРИКАЗКА ОТЪ БРАТА ГРИМЪ.

Единъ хубавъ день дѣдо Господь отиде да се поразходи изъ небесната градина. Той взе съ себе си и всички апостоли и светии. На небето остана само Свети Петъръ. Поржча му Господь докато го нѣма, никого да не пуша, и Свети Петъръ застана на стража. Не се мина много — нѣкой почука. Свети Петъръ попита, кой е и какво иска.